

۹۲۶

شماره ترتیب چاپ

شماره چاپ سابقه

۳۲۴

شماره دفتر ثبت

دوره چهارم - سال دوم

۱۳۷۲ - ۱۳۷۳

تاریخ چاپ ۱۳۷۲/۱۰/۷

طرح

طرح اصلاح قانون تربیت بهداشت کار دهان و

دندان به منظور گسترش خدمات درمانی و

بهداشتی در روستاها مصوب ۱۳۶۰/۱/۲۳

بهداری و بیزیستی

کمیسیون های ارجاعی

اداره کل قوانین

بسمه تعالی

ریاست محترم مجلس شورای اسلامی

سلام عنینکم

احتراما نظربه اینکه بیش از ۱۲ سال است که از تاریخ تصویب و اجراء قانون تربیت بهداشت کار دهان و دندان مصوب ۱۳۶۰/۱/۲۲ مجلس شورای اسلامی میگذرد و در عمل مشاهده شده است که اجراء قانون مذکور به دلیل وجود موارد مبهم و نواقصی که دارد، مشکلاتی را برای بهداشت کاران دهان و دندان که باعلاقه خاصی و به منظور خدمت به روستائیان عزیز این رشته را انتخاب نموده اند، فراهم نموده است. به نحوی که امروز عده ای از آنها در یک حالت سردرگمی و بیاتصور آینده ای مبهم بسر میبرند و برای آنها دقیقا مشخص نیست که بالاخره پس از گذراندن بیش از ۱۱۰ واحد درسی (سه سال و نیم) و چندسال خدمت در محرومترین نقاط کشور، چه سرنوشتی در انتظار آنهاست و آیا میتوانند به تحصیل خود که در قانون بطور مبهم پیش بینی شده است ادامه دهند یا خیر، ضرورت اصلاح هر چه سریعتر قانون مذکور احساس میگردد. بدینوسیله طرح قانونی زیر که به نظر می رسد قسمت زیادی از نواقص و ابهامات موجود در قانون را برطرف خواهد نمود تقدیم مجلس محترم شورای اسلامی میگردد.

قاسم رمضان پور - موحد - کمال دانشیار - احمد سالک - بیت ا...
جعفری - مقنیان - عبدالرحیم نوربخش - اسماعیل ططری - رازقی -

حکیمپور - امیرجهانی - موسوی ایلام - دبستانی - دکترراه چمنی -
نادری - موسوی خدابنده - سیدمروغ صمدی - ربوئه - محسن راشی -
مختاری - صراف - رحمانی تاکستان - سیدهاشمی - عابدینزاده -
حسین ایرانی و جادری .

طرح اصلاح قانون تربیت بهداشت کار دهان و
دندان به منظور گسترش خدمات درمانی و
بهداشتی در روستاها مصوب ۱۳۶۰/۱/۲۳

ماده واحد - به موجب این قانون تبصره های ۴ ، ۶ و ۸ قانون
تربیت بهداشت کاران دهان و دندان مصوب ۱۳۶۰/۱/۲۳ مجلس
شورای اسلامی به شرح زیر اصلاح می گردد و یک تبصره به عنوان تبصره
۱۰ به قانون مذکور الحاق می گردد :

تبصره ۴ اصلاحی - ضوابط آموزشی مورد نیاز توسط وزارت
بهداشت ، درمان و آموزش پزشکی تهیه و به تمویب شورای عالی
انقلاب فرهنگی خواهد رسید و به فارغ التحصیلان رشته مذکور متناسب
با تعداد واحدهای درسی که گذرانده باشند ، مدرک تحصیلی معتبر
علمی داده خواهد شد .

تبصره ۶ اصلاحی - افراد مذکور در ماده ۴ فوق مادمی که
تعهدات قانونی خود را در روستاهای تعیین شده در قانون انجام
نداده باشند به هیچ عنوان حق اشتغال آزاد در امور دندانپزشکی و
حرف وابسته به آن را نخواهند داشت . لکن در حین انجام تعهدات

قانونی مذکور، وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی مجاز خواهد بود، قانون اجازه پرداخت حق محرومیت از مطب مصوب ۱۳۶۶/۹/۲۲ مجلس شورای اسلامی را در مورد آنان اجراء نماید.

تبصره ۸ اصلاحی - افراد مذکور در این قانون میتوانند پس از انجام ۶ سال خدمت در روستاهای موضوع این قانون در آزمون اختصاصی مربوطه که همه ساله توسط وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی برگزار خواهد شد شرکت نموده و به تحصیل در رشته دکتری دندانپزشکی ادامه دهند، افراد مذکور جهت شرکت در آزمون مربوطه از نظر تعداد دفعات محدودیتی نخواهند داشت، وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی موظف است همه ساله حداقل پانزده درصد (۱۵٪) از ظرفیت پذیرش رشته دندانپزشکی دانشگاهها و موسسات آموزش عالی کشور را به بهداشتکاران دهان و دندان واجد شرایط موضوع این قانون اختصاص دهد.

هزینههای موردنیاز برگزاری آزمونهای اختصاصی اشاره شده در این تبصره از محل وجوهی که به عنوان حقالثبت نام در آزمون توسط وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی از داوطلبان مذکور در این تبصره اخذ می‌نماید تامین می‌گردد.

تبصره ۱۰ الحاقی - وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی موظف است تا مادامی که قنادر به تامین دندانپزشک موردنیاز مناطق روستائی کشور نمی‌باشد، نسبت به پذیرش دانشجو در رشته مذکور و تربیت بهداشت کار دهان و دندان بر اساس ضوابط مقرر شده در قانون اقدام نماید.

قانون اجازه پرداخت حق محرومیت از مطب

ماده ۱- اجازه داده می شود به دارندگان مدرک دکتری در رشته های گروه پزشکی (پزشکی، دندانپزشکی، دامپزشکی، داروسازی، علوم آزمایشگاهی) و پیراپزشکی و بهداشتی که به طور رسمی برابر مقررات مربوط در وزارتخانه ها، موسسات دولتی، شرکت های دولتی و شرکتهای سازمانهای که مشمول قانون بر آنها مستلزم ذکر نام است و نهادهای انقلاب اسلامی، شاغل می باشند و مستقلا توان اشتغال در خارج از محیط اداری را دارند در صورتیکه به طور تمام وقت در رشته های بهداشتی، درمانی، کشاورزی و یا محیط زیست در خدمت بوده و به کار انتفاعی تخصصی (اعم از مطب، داروخانه و آزمایشگاه و غیره) اشتغال نداشته باشند و ۶ ساعت در ماه در غیر ساعات اداری مشغول خدمت باشند، (در قبال انجام وظایف و ماموریت های محوله در غیر ساعات اداری) با تشخیص بالاترین مقام اجرائی دستگاه مبلغی حداکثر معادل حقوق و فوق العاده شغل یا مزایای شغل دریافتی، به عنوان حق محرومیت از مطب پرداخت شود.

تبصره ۱- مشمولین این ماده منحصرا در صورتی که بیش از ۶ ساعت در خارج از ساعات اداری به انجام وظایف محوله مشغول شوند، معادل کار اضافی مازاد بر ۶ ساعت مذکور، طبق مقررات مربوط از فوق العاده اضافه کار ساعتی استفاده خواهند نمود.

تبصره ۲- شاغلین مشاغل مذکور در این ماده مشمول قانون معافیت از مالیات و جوهی که تحت هر عنوان به استثنای حقوق و فوق العاده

شغل به پزشکان، دندانپزشکان و دکترهای داروساز و دامپزشکان پرداخت می‌شود، مصوب ۱۳۶۲/۸/۲۲ مجلس شورای اسلامی نیز می‌باشند.

ماده ۲- دانشگاهها و دانشکده‌های علوم پزشکی مجازند که از خدمت تمام وقت (شبانه‌روزی کامل) اعضای هیات علمی دانشکده‌های پزشکی، دندانپزشکی، بهداشت، داروسازی و شاغلین رشته‌های پیراپزشکی استفاده کنند و درازاء آن، فنانفی به عنوان حق محرومیت از مطب، داروخانه، آزمایشگاه یا انواع دیگر درآمدهای خارج از دانشگاهی بپردازند. وجوهی که تحت این عنوان پرداخت می‌گردد، برای اعضای هیات علمی ماهانه بین شصت هزار تا دویست هزار ریال و برای پرستاران و سایر شاغلین رشته‌های پیراپزشکی ماهانه بین پانزده هزار ریال تا پنجاه هزار ریال خواهد بود.

تبصره ۱- ضوابط پرداختها و نحوه انجام خدمت تمام وقت (شبانه‌روزی کامل) موضوع این ماده طبق آیین‌نامه‌ای خواهد بود که ظرف سه ماه توسط وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی تهیه و به تصویب هیات وزیران خواهد رسید.

تبصره ۲- مشمولین این ماده مجاز نمی‌باشند در خارج از دانشگاهها و دانشکده‌های علوم پزشکی، خدمات پزشکی و پیراپزشکی شخصی خود را ارائه نمایند.

ماده ۳- استفاده توأم هریک از مشمولین این قانون از حق محرومیت از مطب موضوع مواد ۱ و ۲ این قانون ممنوع می‌باشد.

ماده ۴- از تاریخ اجرای این قانون، قانون اجازه پرداخت حق محرومیت از مطب به دامپزشکان وزارت کشاورزی مصوب

۱۳۶۳/۸/۲۹ و لایحه قانونی راجع به استفاده از خدمات تمام وقت استادان دانشکده‌های پزشکی و شاغلان رشته‌های وابسته مصوب ۱۳۵۹/۴/۲۵ شورای انقلاب اسلامی ایران و سایر قوانین و مقررات مربوط به پرداخت حق محرومیت از مطلب ملغی است.

تبصره‌های ۶، ۴ و ۸ قانون تربیت بهداشتکار دهان و دندان به منظور گسترش خدمات درمانی و بهداشتی در روستاها
مصوب ۱۳۶۰/۱/۲۳

تبصره ۴ - ضوابط آموزشی مشترکا توسط وزارتخانه‌های بهداشتی و آموزش عالی تهیه و مدرک تحصیلی افراد مذکور فوق دیپلم فنی خواهد بود.

تبصره ۶ - اینگونه افراد به هیچ عنوان حق اشتغال به‌طور آزاد در امور دندانپزشکی و حرف وابسته را ندارند.

تبصره ۸ - پس از مدت ۶ سال کار در روستاهای تعیین شده این افراد با شرکت در امتحان مخصوص می‌توانند به تحصیلات خود تا اخذ درجه دکترای دندانپزشکی ادامه دهند.